

til at staa paa bar Bund. Det har naturligvis heller ikke noget paa sig. Det er jo ganske givet, at hvis der her sigtes til Bygningerne, saa ved man jo lige paa en Prik, hvad de koste, og i denne Henseende kan man ikke med sine Planer og Beregninger komme til at staa paa bar Bund. Men hvis der fortrinsvis sigtes til selve Lokalerne, saaledes som de ere tænkte stillede til Brug for Postvæsenet, saa maa der foretages nogen Forandring, naar en Del af Kontorerne, som man ellers havde tænkt sig installerede derude, skal forblive paa Købmagergade, saaledes som de efter vor Mening skulle. Men naar jeg ellers har lagt Mærke til, hvilken vidunderlig Evne Generalpostdirektøren har til at kunne changere, endogsaa i stor Stil, vil jeg rigtignok tro, at det vil være en uhyre let Sag at omordne nogle Kontorer, thi saadanne Omordninger finde jo jævnlig Sted for de Etater, som benytte store Bygningskomplekser, og det vil neppe heller falde videre vanskeligt her.

Saa kommer jeg til den Udtalelse i samme Skrivelse, som den ærede Ordfører ogsaa berørte, og som han for øvrigt syntes stemte meget godt med det omtalte Udvalgs Udtalelser, nemlig det Udvalg, som i sin Tid var nedsat til Behandling af Telegrafbygningssagen. Det er mig nu ganske ufatteligt, at der kan findes nogen som helst Lighed der. For mig er det saaledes, at der ikke er et eneste Ord i Udvalgets Udtalelser, der er i Overensstemmelse med det, der dog skal hedde et Citat deraf i Generalpostdirektørens Udtalelser. Og denne Udtalelse her maa jo formodentlig være tiltraadt af den højtærede Minister, ellers var den vel ikke kommen saa langt som frem til Udvalget. Nu ved jeg jo ganske vist, at det danske Sprog, ligesom i øvrigt alle andre Sprog, kan benyttes paa en saadan Maade i Skrift som i Tale, at det ikke klart udtrykker nogen Mening. Det er en kendt Sag. Herpaa give de til Lovforslaget knyttede Bemærkninger et Eksempel. Men at de samme Ord og de samme Ordføjninger i en længere Opsats skulde være i Stand til klart at udtrykke to højt forskellige Meninger, har jeg ikke tænkt mig muligt. Hvis det forholdt sig saaledes, var her jo gjort et interessant sprogligt Fund. Men et saadant Fund er nu heller ikke gjort. Det hele beror jo nemlig paa en grov Urigtighed i Gengivelsen af et Stykke af den nævnte Betænkning. Man skulde virkelig tro, at den højtærede Minister saavel som Generalpostdirektøren saa en farlig Ten-

dens i de Ændringer, som Mindretallet har tilladt sig at stille, og disse Ændringer indeholde dog ikke andet end nogle Bestemmelser, hvorved man mener at Publikums Interesser ville blive varetagne. Og man faar tillige det Indtryk, at det anses for nødvendigt til Bekæmpelsen af denne Tendens at anvende et saa mærkeligt Middel, som den urigtige Gengivelse af den nævnte Betænkning maa siges at være. Men den jesuitiske Læresætning, at Hensigten helliger Midlet, er maaske runden de Herrer i Hu. Jeg skal ikke berøre dette Forhold nærmere, men vi have ikke villet undgaa at berøre det her ved Behandlingen i dette høje Ting, idet det forekommer os, at naar man endelig vil citere Udvalgsbetænkningen og gøre det med det for Øje, derved at binde enten en Gruppe indenfor dette Ting eller Medlemmer, som have siddet i dette Udvalg, saa bør det virkelig være et Citat, saa bør det være i Overensstemmelse med, hvad Udvalget har udtalt, og ikke noget ganske andet. Men det er det, som har fundet Sted her, og det vil jeg bestemt paatale. Jeg skal løselig berøre, at der fra vor Side er udtalt, at vi maaske under en eller anden Form kunde fratælde Kravet om at stille Ændringsforslag til Forslaget, hvis man kunde faa en klar og tydelig Udtalelse om, at der kunde komme en Ordning som den af os ønskede i Stand, om ikke i samme Maal saa dog noget, der vilde virke i samme Retning. Men det har der jo slet ikke kunnet være Tale om. Saafremt der nu var Tale om, at Pengepostbesørgelsen her i København kunde finde Sted paa samme Vis som hidtil, kunde det maaske ogsaa indrettes saaledes, at den Gene, der vilde være forbunden for Publikum med, at det skulde gaa ud i andre Anliggender til Postgaarden ved Jernbanen, ikke var værd at tale saa meget om. Men nu er det jo tværtimod saaledes, at der er bebudet en ny Ordning, en Ordning, der gaar ud paa yderligere at besværliggøre ogsaa Pengepostbesørgelsen for Publikum, saavel af Postanvisninger som af Pengebreve. Der vilde sikkert ikke være det ringeste i Vejen for at træffe en Ordning, saaledes at man kunde imødekomme Publikum paa dette Omraade, nemlig ved at bibeholde den nuværende Besørgelse af Postanvisninger og maaske endda at gøre det endnu bekvemmere for Publikum, men ogsaa at gøre det bekvemmere for Publikum med Hensyn til Pengebrevets Modtagelse. Men nu have vi tværtimod hørt, at man er betænkt paa at ville træffe en Ordning, som gaar i modsat